

Hà Nội - Phố

--- Hoài Hương ---

Bước từ một thế giới sôi động ồn ào đầy gió nắng của phương Nam chợt như rơi vào chốn mộng nơi kinh thành đầy huyền thoại phương Bắc.

"... Em ơi, Hà Nội phố, ta còn em, mùi hoàng lan, ta còn em, mùi hoa sữa. Con đường vắng rì rào cơn mưa nhỏ, ai đó chờ ai tóc xoã vai mềm" (1)... Hà Nội trong mắt ai thật tình, thật thơ và thật mơ. Màn đêm đồng hành với mùi hương lãng đãng bao lấy từng khoảng không cuốn theo bước chân phiêu du trên phố vắng. Thoáng thoáng thốt đến nỗi một nhịp đập trái tim khi cơn gió vô tình nghịch ngợm thổi vào sợi tóc vấn vít ngang mắt, ngang môi như nụ hôn đùa phớt qua, để rồi nhớ đến nao người hình bóng tình yêu đã khắc dấu ấn ngọt ngào một thời ngày xưa còn trẻ. Hương xưa còn đây, người ở đâu, có ai vuốt tóc trên bờ vai mềm ngày ấy... Phố vẫn còn đây, tiếng chân bước xa lắm rồi... "Hà Nội mùa này chiều không buồn nắng. Phố vắng nghiêng nghiêng cành cây khô. Quán cóc liêu xiêu một câu thơ. Hồ Tây tím mờ..." (2). Tiếng hát chơi vơi bèo bọt rơi theo giọt mưa, lẫn theo gợn sóng mặt hồ mờ sương, Hà Nội của 1000 năm xưa thấp thoáng ẩn hiện, rêu phong cổ kính, dịu dàng giấu trong mình bao nhiêu truyền thuyết về tình yêu, tình người và tình thơ... Lặng lẽ ở một góc kinh thành cổ, chìm vào ngày xưa ngày xưa... Đâu đó tiếng mái chèo khua nhẹ giữa làn nước trong veo điểm vài chiếc lá sen xanh ngắt lấp ló một nụ hoa phớt hồng, chợt giật mình nghe vang trong không gian tiếng cười thách thức của nữ sĩ họ Hồ, trái tim thổn thức theo chàng thi sĩ tài hoa họ Nguyễn đang khóc cho thân phận nàng Kiều lưu lạc chốn bụi trần. Buông tiếng thở dài như nghe trong tĩnh lặng âm thanh đổ vỡ của kinh thành loạn lạc thời Trịnh - Nguyễn giao tranh... Hà Nội chiều mưa, đọng từng giọt nước, ướt đầm mắt ai, để rồi hồn thơ phiêu bồng.

"... Hà Nội đẹp sao. Ôi, nước Hồ Gươm xanh thăm lòng. Bóng Tháp Rùa thân mật êm ấm lòng..." (3). Người cứ mềm đi trước bóng liễu thướt tha rũ cành vờn trên mặt nước xanh ngọc bích, ngần ngơ dõi theo tà áo dài nhẹ bay như nhìn thấy tổ nữ trong tranh mới bước ra tình khôi, quyến rũ đến cháy lòng. Bất gặp một cái nhìn lúng liếng giấu sau hàng mi rợp, người ới gặp gỡ làm chi. Khách phương xa sẽ chết chìm trong mắt người... và bước chân như hút theo vô định... mơ hay thực... Bóng nước nghiêng soi lung linh từng chùm nắng vàng như mật... Phố cứ dài như dòng chảy của những tứ thơ tuôn tràn.

Hà Nội - Đông Đô - Thăng Long. Với khách phương Nam là chốn thả hồn lãng du, là cõi phiêu bồng thoả cơn khát về một thời mộng. Hà Nội là thơ. Hà Nội là tình yêu. Hà Nội vương vấn bao trái tim. Hà Nội dễ thương dễ nhớ. Hà Nội muôn thuở...

..."Dù có đi bốn phương trời lòng vẫn nhớ về Hà Nội..." (4).

-
- (1) Em ơi, Hà Nội phố - Phan Vũ, Phú Quang
 - (2) Hà Nội mùa vắng những cơn mưa - Trương Quý Hải
 - (3) Người Hà Nội - Nguyễn Đình Thi
 - (4) Nhớ về Hà Nội - Hoàng Hiệp